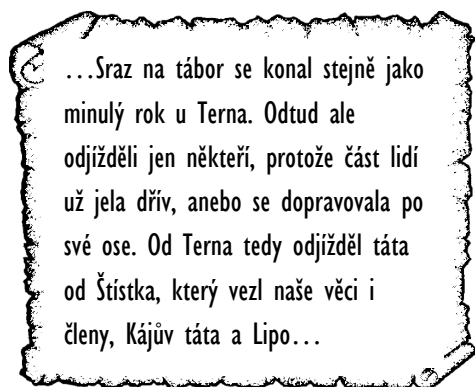

Tábor „Černá voda“, Holštejn 2015

Tábor je za námi, dny prázdnin se krátí a na mně leží přetěžký úkol. Musím v několika málo větách zaznamenat strasti a radosti, které jsme spolu v těch čtrnácti dnech podstoupili tak, aby to alespoň trochu odpovídalo skutečnosti a hlavně tak, aby každý, kdo si tento zápis bude někdy číst, měl příležitost se alespoň na okamžik vrátit v čase a znovu prožít ty dva červencové týdny.

Stejně jako v loňském roce jsme opět zavítali do Moravského krasu, konkrétně na louku mezi obcí Holštejn a kempem Baldovec. Přestože těsně za hranicí tábora vedla cyklostezka a hned za mostkem žlutá turistická trasa, s domorodci, potažmo náhodnými kolemjdoucími, nebyly za celý průběh tábora žádné velké problémy. Dokonce se nám (na rozdíl od staváku) podařilo neutopit auto v brodě, to do věčných lovišť odešlo jedné temné noci druhého týdne, nikým neviděno, samovolně.

Podobě jako před rokem byl tábor opět rozdělen na dvě poloviny a to na část pro mladší a návštěvy (první týden) a na část pro starší (druhý týden). Účastníci druhé půlky snad prominou, že v zápisu se budu věnovat primárně části první, nicméně na konci se okrajově zmíním i o tom klíčovém z konce tábora.

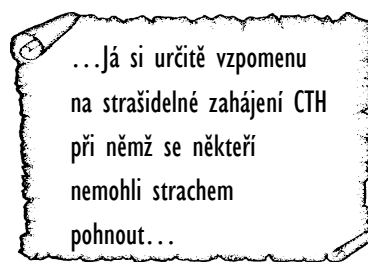

Letošní CTH ve Vojtově režii se rozhodně nenechala zahanbit, a dokonce předčila všechna (už tak dost vysoká) očekávání. Oproti loňskému komornímu (příhodně nazvanému) „Zatracení“ jela na tábor snad všechna vlčata i pár nováčků, takže letos se do „Černé vody“ sjely celé rody nových osadníků. Jmenovitě to byli: Loup-Garou (Tadeáš, Adam Š., Lukáš a

Matěj N.), dále Darrasové Ochránci (Šotouš, Štístko, Kuba a Vlastík), Staufové (Pája, Adam R., Kája a Tonda (zvaný Rádio), nová generace úspěšných Modrých Berserkrů (Prokop, Matěj B. a Ondra N.) a nakonec ještě vedení v sestavě Upír, Lipo, já (Jenda), Matěj, Snake, David, Medvěd, Vojta a Brácha.

Netrvalo dlouho a z osady Černé vody se do širého kraje neslo zvonění kovadlin, broušení mečů a řehtání koní, jak se kdysi mírumilovní obyvatelé nejsevernější vesnice, sjednoceni pod jedním praporem, připravovali na zápas proti silám temnot, představovaných černokněžníkem Gargarem, kterého nakonec porazili v závěrečné bitvě. Cesta k vítězství byla ale dlouhá a plná úskalí.

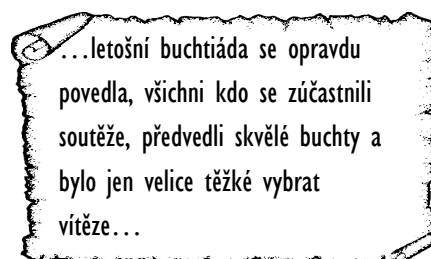
V etapách musely rody splnit spoustu rozličných úkolů, ať už to bylo noční plížení pro tajemný svitek, kdy Tade ztratil postupně všechny členy týmu, takřka ještě před začátkem samotné celotáborové hry, výroba praporů a erbů, budování katapultů (a Pájův katapult, který vrhal projektily málem opačným směrem), černovodský amfiteátr, strastiplná pout' Šerohřebenem pro černou vodu a Štístkův zpěv, který mu zachránil život, návštěva lorda Barrymora, rituál s pitím černé vody, nebo závěrečná bitva s vlaječkami, které málem přišly k úhoně ještě před začátkem etapy. A aby toho nebylo málo, rodiny ještě musely společnými silami každý večer odrážet zástupy zplozenců pekel, které na ně Gargaros vysílal. Zpočátku to vypadalo na velice vyrovnaný souboj všech čtyř rodin, nicméně Darrasové záhy vzali vítr z plachet všem bookmakerům, kteří považovali silný tým Staufů za hlavního favorita, a v etapách s přehledem kralovali. Jejich spanilá jízda nebyla zastavena ani v lehce zainteresované (a již výše zmíněné) závěrečné bitvě, kdy každý z Gargarových stoupenců šel téměř jen po vlaječkách barvy Darrasů. Konečné pořadí bylo tedy následující: Darrasové Ochránci (přestože Kuba bohužel muset odjet) obsadili zasloužené první místo, druzí Loup-Garou, třetí Modří Berserkři (i když byl od začátku početně nejslabším týmem, dlouho s ostatními rody sváděl vyrovnanou bitvu) a poslední nešťastní Staufové.

...Já si určitě vzpomenu na strašidelné zahájení CTH při němž se někteří nemohli strachem pohnout...

V průběhu prvního týdne se uskutečnil přepad jen jediný a to v režii holek ze Šotků, což nebylo velké, přestože příjemné, překvapení. Trochu škoda (minimálně pro ně) byla, že většina starých ostrílených vlků se nechala slyšet, že „dnes v noci to určitě bude, protože je úterý“, takže jen co se holky vyrojily z lesa, ze stanů se už sápany hordy připravených obránců tábora. No, hordy jsou možná poněkud silné slovo, protože počet útočnic téměř odpovídal počtu každé bojeschopné bytosti, která se zrovna v táboře nacházela. Vzhledem k tomuto faktu byl boj o znovunastolení klidu a míru dlouhý a vyčerpávající. Nakonec ale naštěstí moudřejší ustoupil, zbraně utichly a v táboře se opět rozhostilo ticho.

Nebyl by to tábor, jak se patří, kdyby se nekonal alespoň jeden slavnostní táborový oheň. Tato tradice zůstala svědomitě zachována, dokonce poprvé v novodobé historii našeho oddílu byl táborák veřejný i pro širší veřejnost, konkrétně pro rodiče, kteří měli zájem a vůli nahlédnout do táborového života a krátce se i zúčastnit táborových zvyklostí.

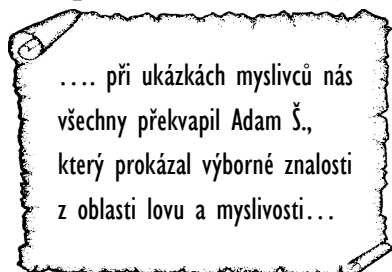

...letošní buchtíada se opravdu povedla, všichni kdo se zúčastnili soutěže, předvedli skvělé buchty a bylo jen velice těžké vybrat vítěze...

O síle vůle nemluvím nadarmo, táborák byl totiž málem zrušen kvůli nepřízní počasí, nicméně jsme se nakonec rozhodli zatnout zuby a táborový oheň proběhl téměř podle plánu. Nechyběly scénky, formulky, tradiční test Bráchoových hlasivek, vyhlášení CTH, bodování stanů (kde zvítězilo se shodným počtem bodů trio Tade-Proke-Adam R.) a v neposlední řadě i naše neotřelá a legendární interpretace „Misty Mauntyns“ (fonetický přepis by Vojta). Úchvatnosti provedení může konkurovat snad jen velikost fiaska, kterým celé toto krátké trápení bylo. Díky Bohu, že jsme se alespoň nerozhodli při „zpěvu“ hrdě povstat, tím bychom si už v očích a uších všech posluchačů, majících hudební sluch, nezachovali asi ani špetku důstojnosti. Takhle byla alespoň možnost, s neprostupným pokerfacem všech pachatelů, přejít k dalšímu programu večera.

Po táborovém ohni si ještě v záři dohasínající pagody úspěšně složil svůj vlčácký slib Matěj Bednář a zařadil se tím vedle Adama Šimáčka, Vlastíka a Ondru mezi čerstvé držitele vlčáckého slibu.

První týden tábora sice utekl jak voda, přesto jsme stihli společně prožít ještě spoustu dalších věcí. V rychlosti se vám nyní pokusím alespoň některé připomenout. Vzpomeňme si na Snakeovu skvělou (leč převážně bezmasou) stravu, na Medvědovu lanovou dráhu, Bráchovy kratochvíle s buzolou a mapou, na branky se sítí, na kamzíka v lese, dostavníky a indiány na divokém západě, praporky a jan-ken-pon s rodiči, Matějovu „Helenu“, tradiční casino a „piatnika“ v posledním

tahu, na olympiádu s citrony, kdy Vlastík skoro nemusel odcházet ze stupínku vítězů, návštěvu myslivců a střelení ze vzduchovky (někteří i poslepu), poštu pro sebe, Vládce loutek, na výlet na bazén, nebo na ceduli „Černá voda“, která tomu všemu dodala punc kvality.

Tímto bych chtěl ukončit zápis pojednávající o zahajovacím týdnu tábora, děkuji všem za účast a nyní, jak jsem slíbil výše, bych rád věnoval i pár řádek událostem týdne druhého.

Kdo že se ho vlastně zúčastnil? Po odjezdu rodičů, jejich dětí a návštěv znatelně poklesl počet obyvatel tábora. Konkrétně zůstali: Já (Jenda), Upír, Lipo, Snake, Matěj (Modroočko), Pavel, Šotouš, Tade, Proke, Štístko a Adam. V průběhu týdne nás ještě ze zdravotních důvodů byl nucen opustit Pája, z důvodů technických dočasně Lipo a z důvodů osobních Matěj, takže, jak můžete vidět, druhý týden byl o poznání komornější. Nicméně naše řady byly velice záhy rozšířeny o jednoho

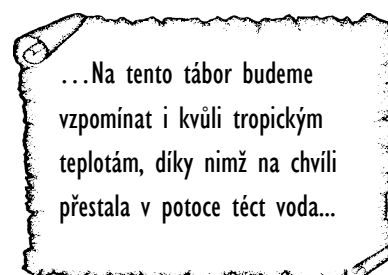
dalšího účastníka, kterým byl Igor. Sice se během dní nijak výrazněji neprojevoval, na rozdíl od nás byl ale ochotný strávit dlouhé noci vzhůru a hlídat spící tábor. Velice záhy se ale ukázalo, že hlídač je sice horlivý, leč ne dvakrát schopný a noční návštěvy zpravidla ani nezaznamenaly jeho přítomnost. Alespoň se ale jeho prostřednictvím podařilo vyděsit Snakea a několik dalších k smrti.

V druhém týdnu na nás byl uskutečněn další přepad, respektive přepady dva, respektive čtyři. Abych objasnil toto poměrně zmatené prohlášení, hned v noci z neděle na pondělí na nás podnikli přepad Bimbo, Drak a Hrášek, po kterém bude už asi navždy jeden ze stanů působit dojmem, jako by tam někdo někoho důkladně pokropil olovem z upilované brokovnice. Druhým „přepadem“ byla důmyslná a patrně týdny, či dokonce měsíce dopředu připravovaná Lipova noční hra, která byla netradiční kombinací rádcovské cesty s přepadem – ke každému z nás byla na cestu neohlášeně přidělena jedna ze Šotků. A jak Tade s Imou zjistili, sedm je opravdu víc než dva... Poslední dvojicí „přepadů“ byly nájezdy neznámých útočníků, kteří během posledních několika nocí vlajku ze stožáru nejdříve spustili a následně zcela zcizili. Polorozbořené a liduprázdné tábořiště jim asi nepřišlo jako dostatečně dobrý důkaz toho, že tábor končí, bourá se a nehlídá se... K odhalení pachatele nevedla ani trestná výprava do sousedního tábora. Buď byli tamní obyvatelé lepší herci než naše útočné komando, nebo prostě neměli s celou věcí zhola nic společného.

Na druhý táborový oheň (v souvislosti s bourákem) přijelo několik holek ze Šotků, dorazili i Vojta a Brácha. Nechyběl ani Lipův literární kvíz (Vol. 2), kde si ale bohužel většinu pantomimických kreací s jednotlivými díly spojil jen Brácha, porozumění širšího publika tak dosáhla jen scénka se slovy: „To, to je Edward Cullen. Moc se s ostatními nebaví.“ Z dalšího průběhu večera stojí určitě za zmínku udělení březových lístků Tadeášovi (2. stupeň) a Upírovi (3. stupeň) a bronzového ostnovce Jendovi. Záhy poté ještě Tadeáš a Adam úspěšně složili Tři orlí pera a zase jednou rozšířili řady Orlí družiny.

Co se na táboře odehrávalo během dní je opředeno tajemstvím a jsem bohužel vázán kodexem mlčenlivosti, takže nemohu sdělit mnoho podrobností, nicméně věřím, že za prozrazení několika málo útržků informací mě omerta nestihne.

Rád bych vám tedy připomněl hru s brčky, kdy bylo úkolem dvojic vytvořit co nejdelší systém brček tak, abychom co v nejkratším čase a s co nejmenšími ztrátami byli schopni „přesát“ obsah normo-misky, klikování na nástupech, Tadeášův orientační běh, Lipovo heslo dne „Z Ne na Ano“, hru „Sabotér“, kde k vítězství stačilo ve správnou chvíli

použít kartu „Výměna role“ z rozšíření, lovení „selfíček“ ([#YOLO](#)), promítání filmů v holštejském kulturním domě, nebo legendární hru „Bangu“, kdy Šotouš během jediného tahu odpravil ostatní čtyři hráče u stolu.

Takový byl tábor Černá voda v Holštějně v roce 2015! Snad to za rok bude ještě lepší!

Závěrem bych ale měl ještě jednu otázku, Vojto:

„EI nebo EA?“

Jenda